

Arrest

nr. 121 842 van 28 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 september 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), ongegrond verklaard wordt van 16 juli 2013 en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN WALLE, die *loco* advocaat M. LYS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.11.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor [...] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-attaché dd. 11.07.2013 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst, of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen

[...]

Hoogachtens,

Voor de Staatstsecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie:

K.D.

Attaché".

1.2. Diezelfde dag wordt in hoofde van beide verzoekers en hun kinderen een bevel genomen om het grondgebied te verlaten, op grond van de volgende motivering:

"In uitvoering van de beslissing van D. K., attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten: [...]

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het verzoekschrift blijkt dat de derde, vierde en vijfde verzoekende partij, minderjarige kinderen van de eerste en tweede verzoekende partij, in eigen naam een beroep tot nietigverklaring hebben ingediend.

2.2. Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of de voormelde verzoekende partijen over de rechtens vereiste procesbekwaamheid beschikten bij het indienen van hun beroep.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, wat tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, zijn moeder of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt,

telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden. Beslissingen genomen met toepassing van de wetgeving betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zijn beslissingen die persoonlijke rechten aanbelangen.

2.3. *In casu* betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, genomen ten opzichte van de vader en moeder en hun drie kinderen, geboren in 1997, 2001 en 2009. De Raad is van oordeel dat deze kinderen gelet op hun leeftijd niet over het vereiste onderscheidingsvermogen beschikken zodat zij moeten beschouwd worden als infans zonder het vereiste onderscheidingsvermogen. Zij zijn niet procesbekwaam. Het beroep dat door hen werd ingediend is derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht en het gezag van rechterlijk gewijsde. Verzoekers stellen onder meer dat in het eerder in kracht van gewijsde getreden arrest nr. 89 900 op basis van verschillende medische verslagen werd bevestigd dat er een oorzakelijk verband is tussen de psychische gezondheidstoestand van verzoekster -die sedert november 2011 vijfmaal werd gehospitaliseerd, voor periodes van 1 maand tot 5 maanden- en haar herkomstland, zij citeren een passage uit dat arrest en betogen verder dat hierin tot uiting komt dat wordt bevestigd dat de gedachte van een terugkeer een zodanig effect kan hebben dat verzoekster zich van het leven berooft. Toch stelt de arts-attaché in haar advies dat het bij mevrouw niet zou gaan over een intrinsiek suïciderisico met het oog op het beëindigen van het leven maar dat het veeleer zou gaan om een dreiging met suïcide als middel om iets te verkrijgen, waarna daaruit wordt afgeleid dat een terugkeer naar het land van herkomst mogelijk is “terwijl haar begeleidende artsen, bevestigd door het arrest van 16 oktober 2012, juist aangeven dat een gedwongen terugkeer de aanleiding zal zijn voor een effectieve beroving van het leven. Het betreft nochtans dezelfde regularisatieaanvraag, dezelfde partijen en hetzelfde ziektebeeld, zo besluiten zij.

3.2. In haar nota repliceert de verwerende partij wat deze grief betreft dat de medische rapporten werden opgevraagd teneinde een duidelijk beeld te krijgen op het motief van de zelfmoordpogingen, dat werd gevraagd naar de beschrijving van de poging, de naam van de ingenomen middelen en de dosis en dat zij op grond daarvan tot het bewust advies is gekomen, waarin in essentie wordt gesteld dat alle elementen in het dossier erop wijzen dat het hier niet gaat om een intrinsiek suïciderisico met het oog op het beëindigen van het leven. Zij citeert verder de motieven dienaangaande.

3.3. De eerste bestreden beslissing is volledig opgehangen aan het advies van de arts-attaché van 11 juli 2013. In dit advies stelt de arts-attaché dat uit de medische attesten blijkt dat verzoekster last heeft van PTSD en depressie. Zij voert verder een onderzoek naar de in de medische attesten aangehaalde suïcidepoging met psychotrope farmaca op basis van door haar opgevraagde bijkomende hospitalisatie- en andere verslagen, en oordeelt dat *“het feit dat betrokkene zelf vraagt om een hospitalisatie [...] er ook op [wijst] dat ze geen intentie heeft om een reële suïcidepoging te ondernemen met het oog op het beëindigen van het leven. Het feit dat de betrokkene aangeeft dat ze tot suïcide zou overgaan bij afwijzing van de regularisatie wijst er toch ook op dat dit risico voornamelijk aangewend wordt als middel om iets te verkrijgen, veeleer dan een intrinsieke drang tot zelfdestructie.”*

Wat betreft het mogelijk toekomstige risico op suïcide ingeval van (gedwongen) terugkeer naar het land van herkomst stelt de arts-attaché dat de in de medische attesten aangehaalde kans van 99% op suïcide die wordt aangehaald in een voorliggend medisch attest als kansberekening moet worden beschouwd terwijl kansberekening op het voorvallen van een medisch event op geen enkele wetenschappelijke berekening berust en niet thuishoort in het domein van de geneeskunde. Er kan dus, aldus de arts-attaché overduidelijk gesteld worden dat het aangehaalde percentage louter hypothetisch is en dat het niet gaat om een betrouwbaar gegeven.

Zonder dat de Raad zich in de plaats wenst te stellen van de arts-attaché, moet worden vastgesteld dat ingevolge het suïcidale gedrag van eerste verzoekster zij concludeert dat dit “voornamelijk” –en dus niet uitsluitend- wordt aangewend om iets te verkrijgen, veeleer dan dat het zou gaan om een intrinsieke drang tot zelfdestructie. Dit oordeel is op zich niet inhoudelijk verschillend van een eerder advies dat op grond van dezelfde aanvraag werd verstrekt en dat had geleid tot een beslissing van 7 maart 2012 die door de Raad werd vernietigd bij arrest nr. 89 900 van 16 oktober 2012. In dit arrest valt immers het volgende te lezen:

“Wat betreft het risico op zelfdoding bij een terugkeer naar het thuisland, dat door haar behandelende psychiater op 99% wordt geschat, stelt de ambtenaar-geneesheer in zijn medisch advies:

“door de aard van het beschreven trauma is het risico reëel dat de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten en dus de plotse gedachte van de terugkeer naar het thuisland een dusdanig effect heeft dat de betrokkene zich van het leven wil beroven.

De oorzaak hiervoor ligt, naast het trauma op zich, bij de mogelijks hoge verwachting om in België te kunnen blijven.

Op basis van het feit dat het risico gekend is mogen we er vanuit gaan dat de professionele zorgverleners die haar in België begeleiden haar mentaal voorbereiden op dit scenario”

Uit voormelde passage blijkt dat de ambtenaar-geneesheer erkent dat de oorzaken van de ziekte van de tweede verzoekende partij deels te wijten zijn aan het trauma dat zij in haar land van herkomst heeft opgelopen en dat de gedachte van een terugkeer een dusdanig effect heeft dat zij zich van het leven zal willen beroven.”

Uit dit citaat blijkt dat ook in het eerdere advies al werd rekening gehouden met het feit dat het risico op suïcide deels gelegen zou kunnen zijn in de mogelijks hoge verwachting om in België te kunnen blijven, naast het verband met het trauma zelf.

De arts-attaché, in het advies dat heeft geleid tot de thans bestreden beslissing, sluit door het gebruik van het woord “voornamelijk” geenszins uit dat de aard van het beschreven trauma op zich, desgevallend in combinatie met de confrontatie met een bevel om het grondgebied te verlaten tot effect zou kunnen hebben dat eerste verzoekster zich van het leven zou kunnen beroven bij een gedwongen verwijdering. Echter heeft zij dat risico op zich niet heeft beoordeeld, omdat zij van oordeel is dat het zou gaan om een ongeoorloofde kansberekening door de behandelende arts. Evenwel bleek, zoals reeds gezegd, dat in een vorig advies het risico wel degelijk door de arts-attaché werd erkend, zodat thans niet zonder meer anders kan worden geoordeeld zonder dienaangaande afdoende te motiveren. Weliswaar erkent de Raad dat in de aanloop van het huidige kwestieuze advies de arts-attaché bijkomende informatie heeft ingewonnen en beoordeeld, maar daarop is zij, zoals reeds gezegd niet tot een conclusie gekomen die het voorgaande advies volledig heeft overruled op het vlak van het risico op suïcide bij een eventuele gedwongen terugkeer. Het is dan ook, in het licht van deze gegevens, kennelijk onredelijk om te oordelen dat de kans op suïcide bij uitwijzing slechts hypothetisch is terwijl in een vorig advies deze kans nog werd erkend door de arts-attaché. Minstens werd een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

3.4. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3.5. Zoals uit de hierboven weergegeven bestreden beslissingen blijkt, blijkt uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing dat de bevelen die aan de verzoekende partij werd gegeven, gesteund zijn op deze beslissing. Nu de Raad een middel gegrond acht gericht tegen deze beslissing en overgaat tot de vernietiging ervan, is de rechtsgrond van de bevelen verdwenen. Gelet op een goede rechtsbedeling en het rechtszekerheidsbeginsel dient bijgevolg ook deze bevelen uit het rechtsverkeer te verdwijnen

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring ingediend door derde, vierde en vijfde verzoekers is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing door hen ingediend, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, ingediend door de derde, vierde en vijfde de verzoekende partijen wordt verworpen.

Artikel 2.

De beslissing van 16 juli 2013 van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, en de beslissingen van dezelfde datum houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Artikel 3.

De vordering tot schorsing, ingediend door de eerste en tweede verzoekende partij tegen de in artikel 2 vernietigde beslissing, is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS